

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 409/05
25.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, predsednika veća, Milene Inić-Drecun, Gorana Čavline, Bate Cvetković i Nikole Mićunovića, članova veća, sa savetnikom Vesnom Veselinović, zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i krivičnog dela nepružanje pomoći licu povređenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 198. stav 1. KZ RS, odlučujući o žalbi branioca optuženog, advokata AB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pirotu, K. broj 32/04 od 23.12.2004. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca advokata AB, dana 25.04.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽAVANJEM ŽALBE branioca optuženog AA, PREINAČUJE SE, samo u pogledu odluke o kazni, presuda Okružnog suda u Pirotu, K. broj 32/04 od 23.12.2004. godine, tako što Vrhovni sud optuženom AA za krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS za koje je oglašen krivim tom presudom, primenom člana 42. i 43. OKZ utvrđuje pojedinačnu kaznu zatvora u trajanju od 2-dve godine i 6-šest meseci, a za krivično delo nepružanje pomoći licu povređenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 198. stav 1. KZ RS, za koje je oglašen krivim istom presudom, zadržava kao pravilno utvrđenu pojedinačnu kaznu zatvora u trajanju od 7-sedam meseci, pa ga za navedena dela u sticaju, osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3-godine, u koju će mu se uračunati vreme provedeno u pritvoru od 28.04.2003. do 12.05.2003. godine, dok se u ostalom žalba branioca optuženog ODBIJA kao neosnovana, a pobijana presuda u nepreinačenom delu POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Pirotu, optuženi AA oglašen je krivim zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i krivičnog dela nepružanje pomoći licu povređenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 198. stav 1. KZ RS, pa mu je prvostepeni sud za krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS utvrdio pojedinačnu kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine, a za krivično delo nepružanje pomoći licu povređenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 198. stav 1. KZ RS pojedinačnu kaznu zatvora u trajanju od 7-sedam meseci, pa je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3-godine i 6-šest meseci, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 28.04. do 12.05.2003. godine.

Istom presudom okrivljenom je primenom člana 68. OKZ izrečena mera bezbednosti zabrana upravljanja motornim vozilom "B" kategorije u trajanju od 6 meseci. Tom presudom okrivljeni je obavezan da nadoknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 30.700,00 dinara, oštećenom u iznosu od 114.500,00 dinara, kao i da plati sudski paušal u iznosu od 3.000,00 dinara, a sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja. Tom presudom oštećeni BB, VV, GG i DD upućeni su na građansku parnicu radi ostvarenja imovinsko-pravnog zahteva.

Protiv ove presude žalbu je izjavio branilac optuženog zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, sa predlogom da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostepenom sudu na ponovno suđenje, sa zahtevom da se optuženi i njegov branilac obaveste o sednici veća drugostepenog suda.

Republički javni tužilac Srbije u podnesku Ktž. broj 541/05 od 18.03.2005. godine predložio je da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana a prvostepena presuda potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu odredbe člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca i prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata AB, na kojoj je razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom, pa je po oceni žalbenih navoda i mišljenja Republičkog javnog tužioca datog u napred navedenom pismenom podnesku, našao da je žalba branioca optuženog AA delimično osnovana.

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka niti povrede krivičnog zakona na koje Vrhovni sud kao drugostepeni uvek pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. stav 1. tačka 1. ZKP, pa su stoga i neobrazloženi žalbeni navodi branioca optuženog kojima se presuda osporava zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka ocenjuju kao neosnovani.

Pobijajući ožalbenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, branilac optuženog žalbom osporava pravilnost činjeničnih zaključaka prvostepenog suda u pogledu odlučnih činjenica za postojanje krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS i krivične odgovornosti optuženog AA za ovo krivično delo. Stim u vezi žalbom ističe da prvostepeni sud nije na pouzdan način utvrdio da je optuženi kritičnom prilikom upravljao svojim vozilom neprilagođenom brzinom niti je nesumnjivo utvrđen uzrok nastanka saobraćajne nezgode. Ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno, u celosti prihvatio i cenio nalaz i mišljenje sudskog veštaka saobraćajne struke navodeći da je isti nelogičan i protivrečan, prevashodno u pogledu utvrđivanja brzine kojom se vozilo optuženog kretalo u trenutku kontakta sa biciklistom kao i propust učesnika saobraćajne nezgode, pa je sa tim u vezi predložio dopunsko veštačenje od strane veštaka saobraćajne struke radi utvrđivanja ovih činjenica.

Iznete žalbene navode, Vrhovni sud ocenjuje kao neosnovane i njima se ne dovodi u sumnju zaključak prvostepenog suda da je optuženi izvršio krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ RS, jer je prvostepeni sud činjenično stanje opisano u izreci pobijane presude i odgovarajućim delovima obrazloženja, tačno i potpuno utvrdio, pravilno ceneći sve izvedene dokaze pojedinačno i u međusobnoj povezanosti kao i sa odbranom optuženog.

Alkoholisano stanje optuženog sa stepenom alkoholisanosti od 1,40‰. utvrđeno je na osnovu priznanja optuženog u istrazi u pogledu količine i vremena kada je konzumirao alkohol, pa je prvostepeni sud ceneći ovaj deo odbrane optuženom i dovodeći ga u vezu sa nalazom Zavoda za sudsku medicinu iz Niša kojim je veštačena alkoholemija optuženog i nalazom i mišljenjem specijaliste neuropsihijatra ĐĐ u kome je navedeno da optuženi sa utvrđenim stepenom alkoholisanosti nije bio sposoban da bezbedno upravlja motornim vozilom zbog umanjena psihomotornih sposobnosti, pravilno alkoholisanost optuženog doveo u uzročnu vezu sa radnjom optuženog i prouzrokovanom posledicom.

Po oceni Vrhovnog suda, prvostepeni sud je pravilno ocenio kao neosnovanu odbranu optuženog u delu gde navodi da nije kriv zbog nastanka saobraćajne nezgode već da je do iste došlo što biciklista nije bio propisno osvetljen, te stoga nije mogao blagovremeno da ga uoči, imajući u vidu da je ovakva odbrana u suprotnosti sa drugim izvedenim dokazima a prevashodno sa nalazom i mišljenjem veštaka saobraćajne struke, diplomiranog saobraćajnog inženjera EE, materijalnim dokazima konstatovanim u zapisniku o uviđaju Ki. broj 93/03 i krim. tehničkoj dokumentaciji SUP-a Pirot, koje je prvostepeni sud pravilno cenio. Na osnovu ocene nalaza sudskog veštaka saobraćajne struke i iskaza veštaka datog na glavnom pretresu, utvrđeno je da se biciklista kretao na udaljenosti od 0,8 odnosno 0,9 m od desne ivice kolovoza u smeru kretanja vozila optuženog, te da se pri takvom uobičajenom kretanju ne može smatrati neočekivanom preprekom na gradskoj saobraćajnici, ali je utvrđeno i da je postojao propust bicikliste koji se ogleda u tome što bicikl u noćnim uslovima i po kiši nije bio adekvatno označen što je u određenoj meri smanjivalo njegovu vidljivost za vozila koja su se kretala iza njega. Pri ovako utvrđenom načinu kretanja bicikliste kao i s obzirom na utvrđenu brzinu kretanja vozila optuženog koja je bila veća od 55 km. na čas, te imajući u vidu okolnost da je optuženi pri vožnji upotrebljavao oboreno svetlo, na osnovu nalaza navedenog veštaka optuženi je imao tehničku mogućnost da vozilo zaustavi pre mesta kontakta, ali da je

nezgoda nastupila usled neblagovremene reakcije optuženog u trenutku kada je video ili trebalo da vidi bicikl na kolovozu usled čega je došlo do njihovog kontakta. Stoga je po oceni Vrhovnog suda, prvostepeni sud pravilno cenio propuste bicikliste kao doprinos a ne kao uzrok nastanka saobraćajne nezgode, što sve ukazuje na neosnovanost odbrane optuženog u ovom delu.

Na osnovu materijalnih dokaza konstatovanih u zapisniku o uviđaju sa skicom mesta događaja, veštak saobraćajne struke je precizno i jasno utvrdio brzinu kojom se vozilo okrivljenog kretalo u trenutku kontakta sa biciklistom određujući da je ista bila veća od 55 km na čas, prvostepeni sud je pravilno ocenio kao neosnovanu odbranu optuženog datu u prethodnom postupku i na glavnom pretresu da nije vozio brzinom većom od 50 do 55 km na čas, pa Vrhovni sud suprotne žalbene navode ocenio je kao neosnovane kao i žalbeni predlog branioca optuženog da je potrebno izvođenje dokaza dopunskim veštačenjem.

Stoga je pravilno prvostepeni sud propust optuženog da blagovremeno reaguje na prisustvo bicikliste na putu i tako izbegne saobraćajnu nezgodu doveo u uzročnu vezu sa upravljanjem vozilom u alkoholisanom stanju u količini od 1,40 ‰ alkohola u krvi, i sa neprilagođenom brzinom vožnje optuženog uslovima saobraćaja i to mokrom kolovozu, smanjenoj vidljivosti zbog noći i kiše, te činjenici da je upotrebljavao oborena svetla, tako da vozilo nije mogao da zaustavi pred svakom preprekom koju je po datim uslovima mogao da predvidi, usled čega je vozilom udario u bicikl sada pok. PP, koji je usled udarca glavom u prednje vetrobransko staklo i pada na kolovoz zadobio teške telesne povrede opasne po život usled kojih je nastupila smrt.

Pravilan je zaključak prvostepenog suda da je optuženi osnovno krivično delo izvršio sa eventualnim umišljajem, jer je bio svestan da vozeći u alkoholisanom stanju i neprilagođenom brzinom uslovima saobraćaja može dovesti u opasnost život i telo ljudi na koju zabranjenu posledicu je pristao, dok je u odnosu na nastalu smrtnu posledicu postupao nehatno olako držeći da do zabranjene posledice neće doći, a za koji je na strani 9. i 10. obrazloženja pobijane presude dao valjane razloge koje u svemu kao pravilne prihvata i Vrhovni sud.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je delo optuženog opisano u stavu 1. izreke prvostepene presude pravno kvalifikovao kao krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. KZ RS, pa se neosnovano žalbom branioca optuženog pobijana prvostepena presuda zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kao što je neosnovan i predlog u žalbi da prvostepena presuda bude ukinuta i predmet upućen istom sudu na ponovno suđenje.

Vrhovni sud nalazi da pobijanom presudom nije povređen krivični zakon na štetu optuženog AA, kada ga je prvostepeni sud oglasio krivim za krivično delo nepružanje pomoći licu povređenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 198. stav 1. KZ RS, a žalbom branioca se u ovom delu i ne pobija prvostepena presuda.

Ispitujući pobijanu presudu povodom žalbe branioca u delu odluke o kazni, Vrhovni sud je našao da se u tom delu presuda osnovano pobija žalbom. Prvostepeni sud je pravilno u smislu odredbe člana 41. OKZ utvrdio sve okolnosti od značaja za vrstu i visinu krivične sankcije, ali utvrđenim olakšavajućim okolnostima, a to su ranija neosuđivanost optuženog, nedovoljna osvetljenost bicikla kojim je upravljao sada pokojni PP, čime je doprineo nastupanju saobraćajne nezgode, a posebno doprinos optuženog pri utvrđivanju činjeničnog stanja jer je stepen alkoholisanosti utvrđen upravo na osnovu njegovog priznanja, nije dao odgovarajući značaj, pa je optuženom izrekao strožiju jedinstvenu kaznu nego što je to nužno. Po oceni Vrhovnog suda, označene olakšavajuće okolnosti imaju karakter osobito olakšavajućih, pa je ovaj sud uvažio žalbu branioca optuženog i primenio odredbe iz člana 42. i 43. OKZ, pa je optuženom za izvršeno krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi člana 195. stav 1. KZ, za koje je prvostepenom presudom oglasen krivim, utvrdio pojedinačnu kaznu zatvora u trajanju od 2-dve godine i 6-šest meseci, nalazeći da je ona srazmerna stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog, te zadržao kao pravilnu utvrđenu pojedinačnu kaznu zatvora u trajanju od 7-sedam meseci za krivično delo nepružanja pomoći licu povređenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 198. stav 1. KZ RS, a potom ga za navedena krivična dela u sticaju osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine, nalazeći da je ona srazmerna težini i stepenu društvene opasnosti izvršenih krivičnih dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog i nužna ali i dovoljna za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 33. OKZ.

Odluka o meri bezbednosti donesena je na osnovu pravilne primene odredbe člana 68. OKZ, tako da se njena zakonitost ne može dovoditi u pitanje.

Stoga je, na osnovu člana 388. ZKP i čl. 391. st. 1. ZKP, Vrhovni sud odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar Predsednik veća-sudija,

Vesna Veselinović, s.r. Janko Lazarević, s.r.

Za tačnost otpravka

dc